

fiona neill

WAT DE NANNY ZAG

roman

A stylized illustration in red and yellow. A woman with dark hair is shown from the waist up, wearing a bright yellow dress and black tights. She holds a large red umbrella in her right hand and a red handbag in her left. The background features a silhouette of a city skyline with a Ferris wheel on the left and a bridge in the center. The bottom of the cover is a solid red wash.

Van de auteur van
*Het geheime leven van een
ploetermoeder*

Over het boek

Nanny gevraagd in druk bezet, werkend gezin

Wanneer student Ali Sparrow de advertentie van Bryony en Nick Skinner ziet, verandert haar leven op slag: van een serieus studentenbestaan zonder een cent te makken, wordt ze in de wereld ondergedompeld van de veeleisende financiële elite van Londen, waar ze de verantwoordelijkheid krijgt over een tweeling die hun eigen taaltje spreekt, een tienermeisje dat met eetproblemen kampt en een zoon die bijna net zo oud is als Ali. En dan heb je Bryony die gelijktijdig alleen maar oog heeft voor haar eigen briljante carrière en Ali's tekortkomingen.

Als Nick dan met zijn bedrijf in de problemen komt en er een schandaal losbarst dat corruptie suggereert, wordt het zorgvuldig in banen geleide privéleven van de Skinners opeens publiekelijk nieuws. En terwijl Ali steeds onmisbaarder wordt, realiseert ze zich dat ze getuige is van dingen die ze eigenlijk niet zou moeten zien

De pers over *Vriendschap, liefde en andere stomiteiten*

'Fiona Neill, schrijfster van bestseller *Het geheime leven van een ploetermoeder*, is terug. En hoe! Broeierige en bloedeerlijke roman.' – *Flair*

'Dit boek over typische problemen van veertigers als uitgebluste relaties en ongelijkwaardige vriendschappen is heel vermakelijk.' – *esta*

Over de auteur

Fiona Neill woont in Londen met haar man en drie kinderen. Ze schrijft voor *Times Magazine* en *Marie Claire*. Na haar studies Spaans en Latijns-Amerikaanse literatuur heeft ze negen jaar in het buitenland gewoond, waarvan ze drie jaar bij Reuters in Midden-Amerika werkte.

Van dezelfde auteur

Het geheime leven van een ploetermoeder
Vriendschap, liefde en andere stommiteiten

De nieuwsbrief

Wilt u op de hoogte blijven van alle nieuwe boeken van A.W. Bruna Uitgevers,
dé thrilleruitgever van Nederland?

Geeft u zich dan op voor onze nieuwsbrief via onze website www.awbruna.nl

Colofon

© 2011 Fiona Neill

© 2012 A.W. Bruna Uitgevers, Utrecht

Oorspronkelijke titel

What the Nanny Saw

Vertaling

Marga Blankestijn

Omslagillustratie en -ontwerp

Ingrid Bockting

ISBN paperback 978 90 229 9911 0

ISBN e-book 978 90 449 6069 3

NUR 302

1

Juli 2008

‘Wanneer merkte je voor het eerst dat er iets aan de hand was?’

Ali Sparrow zuchtte. Iedereen stelde haar dezelfde vraag. En telkens gaf ze zorgvuldig hetzelfde antwoord. Alleen had ze meer originaliteit verwacht van Foy Chesterton, de man die onlangs op zijn zeventigste verjaardagsfeest alle coupletten van *American Pie* had gezongen en de driehonderd gasten bij het afscheid een gesigioneerde editie van zijn zelf uitgegeven autobiografie had aangeboden. Al leek de goede afloop daarvan nu wel wat voorbarig.

Ali was de zitkamer in gelopen op zoek naar afzondering en een excuus om de voorwerpen op de ronde mahoniehouten eettafel op haar gemak te bekijken, voordat de antiquair arriveerde. Net als Foy, in feite. Maar tegen de tijd dat ze de bekende weerbarstige grijze haardos uit een fauteuil bij de haard zag opduiken, was het voor hen allebei al te laat om zich terug te trekken zonder dat het leek alsof ze elkaar wilden ontlopen.

‘Je moet toch dingen hebben gezien, gesprekken hebben gehoord...’ Zijn stem aarzelde toen hij haar met zijn blauwe ogen om de rand van de stoel heen aankeek. ‘Nanny’s hebben altijd een panoramisch overzicht, Ali. Mensen vergeten immers dat jullie in de kamer zijn. Jullie gaan in de omgeving op. Net als het behang. *N’est-ce pas?*’ Zijn stem was diep en smeltend, alsof elk woord een verborgen betekenis omvatte. Met één hand streek hij de voorkant van zijn mosterdkeurige corduroy broek glad en met de andere beklepte hij de zitting van een rechte eetkamerstoel naast hem, als teken dat ze naast hem moest komen zitten.

‘Je kunt ons helpen. Je kunt Bryony helpen. Ze heeft je toch altijd goed behandeld? We proberen allemaal te begrijpen wat er gebeurd is. Die stommiteit van Nick...’

‘Stommiteiten,’ wilde Ali hem corrigeren. In plaats daarvan staarde ze naar de stoel tot de rode en groene zijden strepen voor haar ogen dansden. Ze had deze kamer altijd al intimiderend gevonden. Niet vanwege

het imposante meubilair, de harde bronzen beelden van Caffieri aan weerszijden van de schoorsteenmantel of de leunstoelen in hun spookachtige kleuren, met de luchtige franje aan de randen. Na meer dan twee jaar was ze de bitonale formaliteit van het vertrek wel gewend. Het intimiderende zat hem in wat zich hier afspeelde. Dit was de plek waar iedereen ter verantwoording werd geroepen en zij vormde geen uitzondering. Ze liep naar Foy toe, zich ervan bewust dat haar rol in de afgelopen maand onmerkbaar was veranderd en dat ze hem niet langer naar de mond hoefde te praten, maar ze wist niet zeker hoe veel ze hem ter wille kon zijn.

Ali was zich er vaag van bewust dat hij naar haar blote voeten keek. Behalve Foy droeg niemand schoenen in de zitkamer, tenzij er een feest was. Dat was een van Bryony's regels. Ali genoot van het tapijt – het was zo hoogpolig, dat je het als gras tussen je tenen voelde en je voetsporen door de kamer zag als je achteromkeek. Maar blote voeten hadden iets kwetsbaars, vooral als de rest van je lichaam bedekt was en je voor iemand stond die toch al het aangeboren vermogen bezat om je je kwetsbaar te laten voelen. Instinctief krulde ze haar tenen in het tapijt, maar het was te laat. Hij had de gouden ring om haar tweede teen en de kleine tatoeage op de wreef al opgemerkt.

‘Alleen maar decoratie,’ zei Ali, vooruitlopend op zijn volgende vraag. ‘Net als behang.’ Ze bleef staan, omdat ze wist dat ze misschien nooit meer overeind zou komen als ze eenmaal ging zitten. De drang om haar hart uit te storten zou onweerstaanbaar kunnen blijken, en dan zou ze zichzelf uit haar rol in dit drama schrijven. Bovendien had ze over nog geen twee uur een afspraak met Felix Naylor voor wat hij een ‘inleidend gesprekje’ noemde en hij had haar strenge instructies gegeven om uitsluitend tegen hem te praten, omdat niemand anders te vertrouwen was.

‘Schitterende carrière, politicologie gestudeerd in Oxford, een MBA van Harvard, financieel analist, partner, vicepresident, directeur, managing director op zijn vijfendertigste. Een visionair beleggingsbankier,’ prevelde Foy; hij plukte woorden uit de krant en zei op ruzieachtige toon tegen zichzelf: ‘Dit heeft hij anders mooi niet zien aankomen, is het wel?’

Ali reageerde niet.

‘Dus wanneer merkte je iets?’ drong Foy aan. Hij vouwde de krant

dicht op zijn schoot. Het was *The Guardian*. Hij vouwde hem dubbel, streek het papier zo vaak glad dat de palm van zijn hand zwart werd, en vouwde hem nog eens op, alsof het een origamiproject was. Tot het schandaal twee weken geleden aan het licht kwam, had Ali Foy nog nooit een andere krant zien lezen dan *The Daily Telegraph* en ze probeerde een passend grapje te bedenken om deze onverwachte verandering van politieke voorkeur te benadrukken. Zelfs nu, ontredderd door de gebeurtenissen van de afgelopen paar weken, was Foy nog iemand die mensen graag aan het lachen wilde maken. Toen zag Ali dat hij weer een artikel over Bryony en Nick aan het lezen was en ze besloot van koers te veranderen.

‘Alles blijft altijd een beetje vreemd als je bij andermans gezin intrekt,’ antwoordde Ali, en ze merkte tot haar genoegen dat haar nervositeit toen de vraag haar voor het eerst werd gesteld, was vervangen door iets wat leek op kalm zelfvertrouwen.

Het was haar eerste verdedigingslinie en zo dicht bij de waarheid als ze momenteel durfde te komen. Ze wendde zich half naar Foy en somde een paar opzettelijk onbeduidende voorbeelden op ter illustratie van haar status als buitenbeentje in Holland Park Crescent 94, in de hoop dat het hem zou afleiden van wat ongetwijfeld weer een vernietigend artikel over zijn dochter en schoonzoon was. Wat had het voor zin om alles te lezen wat er over hen werd geschreven, vroeg Ali zich af. Het veranderde niets. Ze werden er alleen maar somberder van.

‘De hond gromt nog steeds tegen me als ik de kamer binnenkom, ik ben de enige zonder bijnaam hier in huis en als ik de telefoon opneem klinken mensen teleurgesteld,’ zei ze, haar lijstje standaardantwoorden door elkaar husselend, zodat ze minder ingestudeerd zouden klinken. In de afgelopen paar weken had ze ontdekt dat ze de meest volhardende ondervrager, zelfs Bryony’s jongere zusje Hester, tevreden kon stellen met een variatie op dit antwoord.

‘Kom op, Ali, dat kan stukken beter,’ zei Foy vermoeid. Het was een van zijn standaardzinnnetjes. Een van de weinige die hij in het Engels gebruikte – *alea iacta est* en *carpe diem* waren zijn vaste favorieten. Al was het idee dat de teerling was geworpen volgens Ali volkomen in tegenspraak met het concept van het plukken van de dag. Vooral nu. Dat herinnerde haar aan een nog toepasselijker en tot nog toe onaanbeoordeld voorbeeld van haar status als buitenbeentje: de uitdrukkingen

die Foy had bedacht en die zijn hele familie had overgenomen om commentaar te kunnen geven op mensen zonder dat iemand anders begreep wat ze bedoelden. *Chesteranto*, noemde hij het.

Zo werd Nick verondersteld momenteel 'eind veertig tot vijftig' te zijn. Dat was de code voor een depressie, al leek 'depressief' een understatement voor hoe Nick zich moest voelen. Het klonk niet monumentaal genoeg. Bryony was voortdurend 'in de branding' en snauwde iedereen af die op het verkeerde moment haar pad kruiste, en de zeventienjarige Izzy beschreef een journalist die Ali onlangs aan het eind van de straat had aangesproken als 'bedreigend', wat betekende dat hij gevaarlijk aantrekkelijk was. Ali had die uitdrukkingen nog nooit gebruikt. Net zomin als Nick, iets wat nu veelbetekenend leek. Al leek zo ongeveer alles nu, door het prisma van het schandaal gezien, veelbetekenend.

'Ik weet dat je je hier meer thuis voelt dan waar dan ook,' zei Foy, de krant luidruchtig nog kleiner opvouwend, alsof dat de inhoud van het artikel op de binnenpagina minder grievend zou maken. Hij probeerde haar aan het praten te krijgen. Toch trok Ali even een gezicht bij de onmiskenbare waarheid van zijn opmerking. Ze had niet zo iemand willen worden wiens leven volkomen verweven was met dat van haar werkgever. In de tijd dat ze hier werkte, had ze daar genoeg voorbeelden van gezien. Dit soort gezinnen trok dat soort werknemers aan. Maar bij de Skinners intrekken leek op verhuizen naar een exotisch land, terugkeren naar je eigen land leek een onmogelijk vooruitzicht. Mét hen was het leven simpelweg opwindender dan zonder hen. Vooral nu.

Ali vertrok haar gezicht vooral omdat Foys opmerking haar een schuldgevoel bezorgde, aangezien ze de telefoontjes van haar ouders al meer dan een week niet had beantwoord. Er stonden zes bewaarde berichten op haar mobiel waar ze iets mee moest. Vier van haar ouders. Een van Felix Naylor en een van Mira, de Oekraïense nanny met wie ze bevriend was.

Voor het eerst sinds ze hier was komen wonen, hadden haar ouders berichten achtergelaten op het antwoordapparaat van de Skinners. Bryony had ze gisteren plichtsgetrouw voor haar afgespeeld. Ze zaten ingeklemd tussen een nietszeggend berichtje van een collega van Bryony die hoopte dat ze de storm goed doorstond en zich afvroeg wat ze haar klanten moest vertellen, en een dringender verzoek om Sophia Wilbraham te bellen, een moeder van de school van de kinderen, die iets ver-

derop in de straat woonde. Dezelfde Sophia Wilbraham die, zo herinnerde Ali zich, bij haar onverwachte thuiskomst na een geannuleerde treinreis haar man in bed aantrof met de nanny die ze al vijf jaar in dienst hadden. Indertijd leek het alsof er geen groter schandaal kon bestaan.

Daarmee vergeleken waren de berichten voor Ali heel banaal. Het eerste en meest gênante kwam van haar moeder, die vroeg of alles goed was met haar en offerde dat ze misschien wel een poosje naar huis wilde komen tot alles overgewaaid was. Het was niet de gespannen toon in haar moeders stem waar Ali zich aan ergerde, maar het verraad dat erin besloten lag – dat ze de Skinners zou verlaten nu ze haar het hardst nodig hadden. Het tweede bericht, van haar vader, zei kalmpjes dat ze niet alles geloofden wat ze in de krant lazen en dat het fijn zou zijn om Ali's versie van de gebeurtenissen te horen. Terwijl hij gedag zei, klonk de stem van haar moeder op de achtergrond om te zeggen dat de burens stelden die ze niet kon beantwoorden.

Met één wenkbrauw opgetrokken zei Bryony: 'Dat klinkt afschuwelijk. Je kunt ze maar beter terugbellen voordat de alliums uit schaamte hun kopjes laten hangen.'

Ali had willen opmerken dat het fenomeen van de naturalistische beplanting nog niet was aangeslagen in Cromer. Daar heersten nog steeds de lathyrus en de Oost-Indische kers, maar ze was er niet eens van overtuigd dat Bryony die beschrijving van haar eigen zorgvuldig aangelegde tuin zou herkennen. Vervolgens had ze Bryony willen laten weten dat hun burens in Cromer het al niet netjes vonden om hun ondergoed buiten aan de waslijn te hangen, en dat het idee dat zij haar ouders met nieuwsgierige vragen zouden lastigvallen ronduit lachwekkend was, om haar gerust te stellen. Maar Bryony luisterde al niet meer.

'Ali, je negeert me,' klaagde Foy. Ze merkte ineens dat hij weer tegen haar praatte. Ze nam zich voor om die avond haar ouders te bellen, al wist ze dat haar goede bedoelingen tegen die tijd onvermijdelijk door een nieuw drama overschaduwde zouden zijn. De collega van Bryony die deze crisis een storm noemde, vergiste zich. Een storm had een begin en een einde. Een storm ging voorbij. Hier kon je geen beschutting tegen zoeken, en hoewel Ali dacht te weten hoe het was begonnen, had ze geen idee hoe het zou aflopen.

‘Wat ik probeer te zeggen, is dat jij hier op je plaats bent,’ zei Foy welwillend. ‘Dat is bij geen van de anderen ooit zo geweest.’ Hij wees met een schaar naar Ali om zijn woorden kracht bij te zetten en vouwde toen *The Guardian* weer open om het artikel uit te knippen. Sinds de crisis besteedde Foy het grootste deel van zijn dagen in Holland Park Crescent aan het doornemen van de kranten en het doorzoeken van internet naar artikelen over Nick en Bryony. Hij las alles wat hij kon vinden over de bankencrisis en de kredietcrisis. Ali kon het niet over haar hart verkrijgen om hem te vertellen over het dikke pak gefotokopieerde artikelen van een persknipselbureau dat Bryony van de mat griste zodra het daar elke ochtend om halfzeven neerplofte.

Hij glimlachte haar hartelijk toe. Dat was tegenwoordig een zeldzaam evenement. Foy was aangeslagen door de gebeurtenissen. Zijn ogen waren waterig van berouw. Ze zochten medeleven, maar vonden dat nauwelijks. Tita, al vijfenveertig jaar zijn echtgenote, leek hem de schuld te geven van wat er gebeurd was. Zijn jongste dochter Hester kwam een paar keer in de week overdreven hulpvaardig zijn, haalde kussentjes en schonk ongewenste kopjes thee in. Het was haar manier om zwijgend te benadrukken dat Bryony, in haar ogen haar vaders lievelingetje, niet alleen eindelijk tegen de lamp was gelopen, maar in zekere zin zijn aftakeling versnelde.

‘Probeer me maar niet met gevele aan de praat te krijgen,’ glimlachte Ali ondanks zichzelf.

‘Dus je weet wel meer dan je vertelt,’ zei Foy.

‘Bewaar de analyse maar voor later,’ zei Ali, weer één van Foys favoriete zinnnetjes citerend.

‘Misschien is er voor mij wel geen later meer,’ zei Foy half spottend. ‘Mijn lichaam is de strijd aan het opgeven.’

‘Doe niet zo melodramatisch,’ zei Ali.

‘Weet je dat ik vannacht heb gedroomd dat ik weer jong was?’ zei Foy. ‘Dat is me in geen jaren meer gebeurd. Volgens mij is het een teken dat ik er bijna geweest ben.’

Hij liet het krantenknipsel op een stapel op de grond vallen, haalde diep adem en legde een hand op elke armleuning. Hij spreidde zijn vingers zo breed als ze konden en klemde ze diep in de dure bekleding om grip te krijgen. Vervolgens probeerde hij zichzelf uit de stoel omhoog te hijsen. Zijn armen trilden van de inspanning en even zweefden zijn

heupen boven de zitting. Binnen een paar tellen zakte hij echter met een troosteloos gezicht omlaag.

‘Verrekte benen,’ mompelde hij.

Ali wendde haar blik af en keek naar de tafel, omdat ze wist dat hij niet wilde dat ze de vernedering in zijn ogen las. Ze hoorde hem kreunen terwijl hij op adem kwam.

‘Ik was op een feest met al mijn vrienden,’ hijgde Foy, zonder aandacht te besteden aan wat er zojuist was gebeurd. ‘Zij waren ouder geworden, maar ik zag er nog hetzelfde uit als toen ik begin dertig was. Er bleven maar mensen op me af komen om me te vertellen dat ik er zo goed uitzag. Julian Peterson, ken je die nog? Bryony’s peetvader. Hij vertelde me alles over zijn prostaatproblemen, dat hij vier of vijf keer per nacht zijn bed uit moest om te piesen, maar dat zijn stroom tot een gedruppel was geworden. En hij zei dat de dokter de eerste was geweest die in de afgelopen vijftientig jaar een vinger in zijn reet had gestoken.’

‘Ik kan me niet voorstellen dat meneer Peterson zoiets zou zeggen,’ zei Ali ongelovig. Ze herinnerde zich de beleefde, stille man die elke zomer minstens een paar keer kwam lunchen in het vakantiehuis van de familie op Corfu.

‘Nou, het was ook een droom,’ erkende Foy, blij dat hij eindelijk haar volle aandacht had. ‘Ik kon het ook niet geloven, want hij is maar een klein beetje minder preuts dan Eleanor en ze zijn al vijftig jaar getrouwd en ik kon me gewoon niet voorstellen dat zij dat bij hem zou doen.’

‘Absoluut niet,’ beaamde Ali, die zich afvroeg met welke mate van verwarring of ontzetting ze deze onverwacht intieme uitbarsting het snelst een halt zou kunnen toeroepen.

‘Toen besepte ik dat het allemaal alleen maar een smoesje was om mij te overweldigen met zijn superieure medische kennis,’ vervolgde Foy. ‘Hij begon over een gedeeltelijke prostatectomie en hoe de dokter een resectoscoop in zijn penis stak.’

‘Maar meneer Peterson is toch helemaal geen dokter?’ vroeg Ali.

‘Klopt,’ zei Foy instemmend. ‘Hij was plaatsvervangend directeur-generaal van de BBC. Maar Julian herinnert me altijd graag aan zijn superieure intelligentie en aan het feit dat ik nooit naar de universiteit ben geweest.’

‘Is dat zo?’ zei Ali, met haar eigen gebrek aan kwalificaties in gedachten.

‘Daarna zei hij dat het hem impotent had gemaakt,’ zei Foy. ‘En ik kreeg een enorm gevoel van dankbaarheid, een tsunami van voldoening die door mijn hele lichaam stroomde. Want je gaat je oud voelen door het verlies van wellust, niet omdat je iemands naam vergeet, en op dat moment voelde ik me alsof ik een belangrijke slag had gewonnen.’

‘En wat zei u toen?’ vroeg Ali.

‘Ik liep weg omdat ik Eleanor aan de andere kant van het vertrek zag,’ legde Foy dromerig uit. ‘Van achteren. Ze zag er prachtig uit. Haar rug was bloot. Ze droeg een citroenkleurige jurk die ik al een halve eeuw niet had gezien, zo’n modelletje uit de jaren vijftig met een wijde rok. Ik streelde met mijn vingers langs haar rug en voelde haar tegen me aan leunen. Ze had de rug van een jong meisje, als je begrijpt wat ik bedoel. Haar huid was egaal, zonder losse plooiën of ontsierende moedervlekken. Ik fluisterde in haar oor dat we de trap op moesten gaan om bij al die oude mensen weg te komen.’

‘Goh,’ zei Ali.

‘We hebben een paar jaar lang iets met elkaar gehad, als we allemaal op vakantie waren. Jaren geleden,’ verklaarde Foy haastig, om verdere onderbrekingen te voorkomen. Hij wachtte niet tot Ali reageerde, in de terechte veronderstelling dat zijn rokkenjagerij alom bekend was. ‘Maar toen ze zich omdraaide was haar gezicht even oud en gerimpeld als dat van alle anderen in het vertrek, behalve het mijne. Ik realiseerde me dat ik er nu niet meer onderuit kon, nu ik haar eenmaal een oneerbaar voorstel had gedaan.’

Hij zweeg even en Ali besefte dat hij weer probeerde om uit de stoel te komen. Hij sloot zijn ogen om energie te verzamelen, haalde diep adem en duwde weer omlaag op de armleuningen. Deze keer lukte het, en langzaam schuifelde hij naar de tafel waar Ali stond.

‘Wat denk jij?’ vroeg hij.

‘Deed u het?’ vroeg Ali. ‘Hebt u het doorgezet?’

‘Wat denk jij dat het allemaal betekent?’ vroeg Foy.

‘Ik denk dat Nicks therapeut er wel iets over te melden zou hebben,’ zei Ali met een voorzichtige glimlach. Dit was niet het soort gesprek dat ze ooit met de vader van Bryony had verwacht te hebben. Maar de regels waren onherkenbaar veranderd sinds Felix Naylor veertien dagen geleden was binnengekomen met de waarschuwing dat er in de City geruchten gingen over Nick. Een ramp bracht mensen ertoe om meer

over zichzelf te onthullen dan ze in normale omstandigheden verstandig zouden vinden.

‘Ha,’ zei Foy triomfantelijk. ‘Ha, ha! Ik wist wel dat ik van jou iets interessants te horen zou krijgen. De vraag is, weet Bryony ervan?’ Onmiddellijk beseft Ali haar vergissing en verslagen stak ze haar handen in de lucht.

‘Hij is hooguit een paar keer bij haar geweest,’ zei ze met tegenzin, ondertussen berekenend met hoeveel informatie Foy genoeg zou nemen en wat hij er precies mee kon doen. ‘Tegen het einde, toen alles in duigen begon te vallen. Ik denk niet dat Bryony ervan afwist.’

‘Waarom ging hij in therapie?’ vroeg Foy.

‘Heel veel mensen gaan in therapie,’ zei Ali schouderophalend. ‘Vooral rijke mensen. Een van Bryony’s vriendinnen heeft haar therapeut zelfs meegenomen op skivakantie. Ze kon geen week zonder hem.’

‘Beleggingsbankiers niet,’ mompelde Foy. ‘Zeker de grote bazen niet.’ Hij was langzaam verder gesloft tot hij vlak naast Ali stond. Op de zijkant van zijn gezicht zag ze een plekje grijze stoppels waar het scheermes aan voorbijgegaan was. Het deed Ali denken aan scheerbeurten in een ziekenhuis of een bejaardenhuis. Zijn gezicht werd er oud en kwetsbaar door. Zijn ribbenkast rees en daalde iets te snel, omdat hij moeite had met ademen nu hij rechtop stond. Ali zag dat zijn overwinningsoes al snel werd overschaduwd door de vraag hoe hij deze informatie ten gunste van Bryony kon aanwenden. ‘Nick is een belangrijke figuur. Het zou als een teken van zwakheid worden gezien. Men zou aan zijn oordeel gaan twijfelen. Aan de directietafel is geen plaats voor emotionele incontinentie. Daar draait het om het uitstralen van zelfvertrouwen. Niemand heeft zin om miljoenen te overhandigen aan een zwakke weifelaar.’

‘Hij wist niet dat ik het wist,’ loog Ali.

‘Een spion in ons midden?’ vroeg Foy.

‘Iemand anders heeft het me verteld,’ zei Ali.

‘Een vriend?’ vroeg Foy, op zoek naar details.

‘Zoiets,’ gaf Ali toe.

‘Ik kan me niet voorstellen dat Nick naar een zielenknipper ging,’ Foy schudde ongelovig zijn hoofd. ‘Hij was altijd zo luidruchtig gekant tegen alles wat alternatief was. Mijn god, hij wilde zelfs geen kruidentheo drinken omdat hij dacht dat mensen hem slap zouden vinden.’

‘Was het verhaal in uw droom waar?’ vroeg Ali. Foy knikte.

‘Wat gebeurde er toen?’ vroeg Ali.

‘Ik werd wakker omdat ik moest piesen,’ lachte Foy. ‘Toen ging de telefoon, en het was Julian die me vertelde dat hij niets kon doen om me te helpen de verhalen over Nick en Bryony binnen de perken te houden. Hij zei dat hij niemand meer kende bij de directie van de BBC, ook al werkt zijn zoon daar, en dat we maar het beste de gordijnen kunnen dichttrekken en hopen dat er iets ergs gebeurt in Afghanistan, zodat wij van de voorpagina’s verdwijnen. Dus werd het weer een slapeloze nacht.’

Ze stonden in kameraadschappelijk stilzwijgen naast elkaar te kijken naar het tafereel op de tafel voor hen. Het deed Ali denken aan een ingewikkelde tombola. Behalve dat de voorwerpen niets willekeurig hadden, en in plaats van goedkope zeepjes in pastelkleuren en badschuim waar je uitslag van kreeg, lagen er duur uitziende juwelen en zilverwaren die Ali nog nooit had gezien. Er lag een diamanten peer-vormige broche bij met een handgeschreven etiket eraan met CARTIER, ROND 1920 erop, en een Franck Muller-horloge.

‘Het is een hele verzameling,’ zei Foy met een frons. ‘Die brengt in elk geval brood op de plank. Ze hebben de bankrekeningen bevroren. Heeft Bryony je dat al verteld?’

‘Ik heb het in de krant gelezen,’ zei Ali.

‘Ze moeten leven van driehonderdvijftig pond in de week,’ snoof Foy.

Een belachelijk idee, beaamde Ali. Ze zag dat Foy op zijn voorhoofd een ingewikkeld netwerk van horizontale en verticale lijnen had ontwikkeld. De felle strijd tussen boosheid en zelfmedelijden was erin af te lezen, dacht Ali, voordat ze haar aandacht weer op de tafel vestigde. Een streepje zonlicht dat door het raam naar binnen kroop, verlichtte een gouden armband, waarop aan elk uiteinde een groen geëmailleerde kikker zat. De kikkertjes hadden smaragden ogen en hun rug was bezet met kleine diamanten wratjes. Er lag een paar bijpassende oorbellen naast. Ali verbaasde zich erover. Bryony zou nooit zoiets opzichtig dragen en Nick was veel te voorzichtig om zonder haar zegen zoiets exotisch voor zijn vrouw te kopen. Niet dat er nog veel mensen waren die het woord voorzichtig met Nick Skinner zouden combineren.

Ali wierp een blik op de ramen om zich ervan te verzekeren dat de gordijnen dicht waren. Vervolgens pakte ze de armband en sloot hem om haar pols, waarna ze met een vinger over de diamanten wratjes

streedde. Het deed haar huiveren, net als wanneer de tweeling 's nachts met de tanden knarste of als Izzy tot bloedens toe aan het velletje rond haar vingernagels peuterde. Ze hield de armband tegen het licht en draaide haar pols heen en weer, zich afvragend wanneer iemand zoiets lelijks zou dragen.

‘Neem hem maar mee, Ali. Je verdient het,’ zei Foy kortaf. Ali vroeg zich af waar hij het over had en merkte toen pas dat ze naar de andere kant van de tafel was gelopen met de armband nog om haar pols. ‘Ik heb hem voor Bryony gekocht bij haar verloving, maar ze heeft hem nooit gedragen. Hij komt uit de dierenserie van David Webb, een van die dingetjes die zo populair waren in de jaren zeventig. Ik dacht dat de kikker een mooi symbool was voor de eerste keer dat ik een Britse supermarkt wist te overreden om mijn gerookte zalm te gaan verkopen.’ Ali keek niet-begrijpend.

‘Nou, het is een waterdier,’ vervolgde Foy, die Ali's stilzwijgen verkeerd begreep. ‘Als ze een met diamanten bezette zalm hadden gehad, had ik die gekozen. Het was symbolisch.’ Hij snapte het niet. Het was de egocentriciteit van het cadeau die haar verbaasde, het feit dat alles om hem draaide, zelfs bij de aanvang van de relatie tussen Nick en Bryony.

‘Hij is waarschijnlijk rond de vijftienduizend pond waard en ik weet niet hoe jij de komende zes maanden betaald moet worden. Neem hem maar mee als salaris,’ drong Foy aan. ‘Of als huwelijkscadeau, voor als je eindelijk aan de man komt.’

‘Ik heb geen vriendje,’ zei Ali stijfjes.

‘Heb jij geen vriendje?’ herhaalde Foy zogenaamd onthutst.

‘Mijn werk was niet bepaald bevorderlijk voor relaties,’ legde Ali uit; ze merkte dat ze over haar werk praatte in de verleden tijd. ‘En de armband is niet van u, dus u kunt hem ook niet weggeven.’

‘Ik heb hem gekocht,’ zei Foy korzelig.

‘Het was een geschenk,’ zei Ali vastbesloten.

‘Dat is het probleem met jou, Ali,’ verzuchtte Foy. ‘Je bent onkreukbaar.’

‘Wat probeer je weg te geven, paps?’ Bryony kwam de kamer in. Ze overtrad haar eigen regels door in een paar Uggs binnen te komen banjeren en een dun modderspoor achter te laten dat zich in het hoogpolige tapijt zou werken. Haar haar was uit haar gezicht gekamd en in een

slordige paardenstaart in haar nek gebonden. Een paar lokken waren al ontsnapt; het verleende haar een soort gekwetste schoonheid. De spanningen hadden Bryony van haar eetlust beroofd en ze was afgevallen. Haar groene ogen overheersten haar gezicht. Haar spijkerbroek en haar kasjmieren trui slobberden om haar heen. Zonder make-up zag ze er nog breekbaarder uit dan anders. Het was moeilijk te geloven dat ze al zesenvertig was.

Bryony droeg geen werkkleding meer, al stond ze nog steeds eerder op dan iedereen om haar e-mail te checken en een tijdje op de loopband te stampen, voordat ze met haar kinderen ging ontbijten. Tegen Ali benadrukte ze hoe belangrijk routine was, en ze wees erop dat Winston Churchill gedurende de hele Tweede Wereldoorlog elke ochtend om precies dezelfde tijd was opgestaan, hetzelfde ontbijt had genoten en de kranten in dezelfde volgorde had gelezen, alvorens in zijn bunker te verdwijnen.

‘Ik bemoei me met Ali’s welzijn voor het geval ze buiten de boot valt.’ Ali maakte de armband meteen los en legde hem behoedzaam naast de oorbellen. ‘Waarom verkoop je deze tafel niet?’

Bryony gaf geen antwoord.

‘Je zou deze tafel moeten verkopen,’ drong Foy aan. ‘Het is toch een Jupe? Die moet aardig wat waard zijn.’

‘Nick heeft hem gekocht toen we tien jaar getrouwd waren,’ zei Bryony, met een beschermend gebaar het glanzende tafelblad strelend. ‘Er zijn er maar een paar van deze maat in Europa.’

‘Ik denk niet dat je de komende jaren een erg populair adres zult zijn voor dinertjes,’ zei Foy. ‘Als je deze tafel verkoopt, maak je genoeg cash vrij voor de hypotheek van de komende zes maanden, dat is dan één ding minder om je zorgen over te maken.’

‘Bemoei je er niet mee, pap,’ zei Bryony ferm.

‘Ik probeer gewoon praktisch te zijn,’ zei Foy, zich omdraaiend om de afstand te berekenen die er nu tussen hem en de fauteuil was ontstaan.

‘De tafel blijft staan,’ zei Bryony vastbesloten. ‘Ik wil hem houden voor als Nick thuiskomt.’

‘De spiegels dan?’ Hij wees naar een paar achttiende-eeuwse Italiaanse vergulde spiegels aan weerszijden van de haard. ‘Daar zou je een goede prijs voor kunnen krijgen.’

De avond tevoren had er al een verhitte discussie gewoed over de tafel,

al was toen de locatie en niet de waarde ervan het onderwerp geweest. Bryony had gezegd dat de antiekhandelaar de voorwerpen absoluut in natuurlijk daglicht moest zien en dat de tafel daarom naar de andere kant van de kamer moest worden verschoven, evenwijdig aan de ramen, die van de vloer tot het plafond reikten en uitkeken op Holland Park Crescent.

Haar zus Hester protesteerde heftig tegen het idee om de tafel dichterbij de glurende lenzen van de fotografen te zetten, die zich van tijd tot tijd met hun keukentrapjes aan de overkant van de halvemaanvormige straat verzamelden. Zelfs een dergelijke minieme verandering kon hen een nuttige nieuwe invalshoek voor een artikel bezorgen, vooral als ze met hun telelenzen precies konden oppikken wat er op de tafel lag. Ze hadden allemaal gewacht tot ze uitgepraat was. Hester had haar mening wel wat samenhangender kunnen verwoorden, maar ze was niet noodzakelijkerwijs helemaal objectief. In dezelfde ademtocht vertelde ze iedereen dat het probleem met het bezit van het grootste huis aan een van de duurste straten in Londen – naast het vanzelfsprekende pr-probleem in de huidige situatie – vooral de locatie in het midden van de halve cirkel was, die fotografen zo'n geweldige breedbeeldoptie bood.

'Als je nou onderwijzeres was en in mijn straat in Stoke Newington woonde, was alles natuurlijk veel eenvoudiger,' had Hester opgemerkt, waarmee ze lucht gaf aan een van haar duurzamere verwijten.

'Als ik onderwijzeres was in Stoke Newington, stonden er geen fotografen buiten,' antwoordde Bryony droogjes. Foy had gelachen, en zo Bryony tot winnaar uitgeroepen.

'Wat vind jij, Ali?' had Foy gevraagd. Een van de weinige verdiensten van de huidige crisissituatie was dat mensen Ali naar haar mening vroegen. In het begin veronderstelde ze dat het een tactiek was om te zorgen dat zij hen niet in de steek zou laten zoals Malea, de Filipijnse huishoudster die de bui had zien hangen en op Dag Drie was overgelopen naar een gezin op de school van de tweeling. Toen dacht ze dat het kwam omdat ze een onpartijdige toeschouwer was van de crisis die zich voor haar ogen afspeelde, en dat haar mening daarom waardevol was. Pas gisteren, na de discussie over de tafel, had ze begrepen dat ze door haar aanwezigheid een gesprek konden vermijden over het enige onderwerp dat werkelijk het bespreken waard was: klopte het allemaal wat de kranten over Nick beweerden?